

besidder Retten til fuldt ud at kunne frigøre sine egne Kvinde-Borgere, skal det betragtes som en Nation af den Internationale Kvinde-Stemmerets Alliance og kan organisere et Nationalt Kvinde-Stemmerets Forbund, som kan blive valgbart til at indgaa blandt de i Alliancen medfærbundne Lande.«

Madame Martin bringer det andet Spørgsmaal frem: »*hvorvidt Foreninger eller Forbund med forskellige Formaal kan tillades at træde ind i et Nationalt Kvinde-Stemmerets Forbund?*» Frankrig og Rusland udtaler sig til Gunst for, at forskelligartede Foreninger maatte kunne træde ind, men tilsidst vedtages Rosika Schwimmers Resolution i en noget ændret Form: »Et Nationalt Kvinde-Stemmerets Forbund skal bestaa af organiserede Grupper, som udelukkende arbejder for Kvinde-Stemmeret. Imidlertid, naar der i et uorganiseret Land ikke findes et tilstrækkeligt Antal Stemmerets Grupper til at danne et Nationalt Kvinde-Stemmerets Forbund, kan organiserede Grupper, der virker for andre Faser af *Kvindens Rettigheder*,*) faa Adgang til Optagelse.«

Vi maa derfor lykønske os selv til at saa mange Foreninger med Særformaal, har dannet Stemmeretsafdelinger, og vi maa bede de faa, som endnu ikke er grebne af den almindelige Bevægelse om at fuldende Dannelsen af deres paatænkte Stemmerets Afdeling, inden vi sender vor Delegation til Holland i Juni 1908, da Danmark ugerne vil optræde som »et uorganiseret Land.«

Ligeledes vil vi her paaminde om de Henstillinger, som de to internationale Sekretærer — Miss Kramers og Mrs Avery — fremførte efter at have seet de optagne Nationale Kvinde-Stemmerets Forbunds forskellige Constitutioner igennem. Disse Henstillinger var nemlig en nærmere Definition af, hvad der hørte til at være et »Nationalt« Forbund. De siger: »Et Nationalt Forbund skal være en Føderation af organiserede Stemmeretsforeninger i mere end een Stad.« Dette vedtoges.

Vi maa derfor stræbe at udstrække vort Antal Stemmerets Foreninger over Landets forskellige Dele, som enten i Grupper eller enkeltvis kan sende Repræsentanter til Forbundets Møder.

Alliancen ønsker, og det danske Kvinde-Stemmerets Forbund ønsker, at vi er saa mange Kvinder som muligt, der arbejder for Valgretten. Men de Kvinder, der arbejder derfor og tillige ønsker paa en berettiget Maade at være Medlem af det store Verdensforbund, vil med Lethed finde den rette Form derfor.

*) Women's Rights.

Værgeraadet.

I Foraaret 1905 udkom Lov om offentlig Forsorg for vanartede og vanrøgtede Børn. Loven har saaledes nu virket i 2 Aar, og i Hovedtrækkene kan dens Virkemaade oversees. En Rigsdagsmand sagde ved dens Behandling i Rigsdagen: »Denne Lov har været som en Oase for os alle under den majsommelige Ørkenvandring med al dens politiske Kævl. Thi under Forhandlingerne om den græssede alle Partier fredeligt sammen besjælede af Ønsket om at bringe det bedst mulige ud af Sagen.« Under denne lykkelige Stjerne er Arbejdet hidtil gaaet. Det er naaet at holde alle kirkelige og politiske Parti-Hensyn ude, og alle medvirkende Kræfter har med god Villie givet sig i Lag med Arbejdet. Det er en Ejendommelighed for Udviklingen her i Landet, at Loven væsentlig bygger paa den private Foretagsomhed, det private Initiativ. Næsten Halvdelen af Arbejdet med Børns Anbringelse i Plejehjem har kunnet overlades de statsunderstøttede private Foreninger. Der skænkes stadig og stigende store Gaver i Kapitaler og faste Ejendomme til Børnehjem, Vuggestuer og deslige. Julekollekterne til Børnesagens Fremme gav i Julen 1906 tre Gange saa meget som Julekollekterne i 1903 og 1904. Og Børnehjælpsdage florerer jo rundt om i Landet.

En anden Ejendommelighed er Kvinders stærke Medvirkning. Ifølge Loven skal der i hvert Værgeraad — ét Værgeraad for hver Kommune — indvælges én Kvinde; i mange Værgeraad er det Medlem, der skal indvælges af Kommunens Lærerspersonale, en Lærerinde, saaledes at der mange Steder findes 2 Kvinder i Værgeraadet. En københavnsk Værgeraadsformand sagde en Dag til mig: »Mine Mandfolk maa De saamen gerne have, naar jeg blot maa beholde mine 2 Damer. Det er dem, som gør Nytte ved at undersøge Hjemmene og tale med Forældrene.« Ogsaa som Tilsynsværger bruges Kvinder i stort Omfang.

Her i dette lille Land er Loven allerede kommet Tusinder af vanrøgtede og vanartede Børn til Gode.

L. C. Brun, Overretsassessor,
Formand for Overværgeraadet,
samt

Formand og Overinspektør for Landets Opdragelses-
Anstalter og Børnehjem.

Mrs Carrie Chapmann Catt.

Vi bringer paa Forsiden af vort Blad Billedet af vor internationale Præsident, Mrs Carrie Chapman Catt, som er første Fører i Kampen mod Aarhundreders Uret mod Kvinderne. Mange af Landene har kæmpet for Kvindestemmeret, inden Alliancen knyttede dem sammen, men det gamle Ord: »Enighed

gør stærk« vil bevise os sin Sandhed og tilføre os den overbevisende Kraft, der omsider faar Modstanden til at vige. Vi har set Murene falde i Finland og Norge, og vi troer, at andre Landes Mænd er lige saa retsindige som de finske og de norske.

Vi haaber snart at kunne bringe et Uddrag af biografiske Meddelelser — udkomne i Amerika — om vor højt ansete og beundrede Fører

Frankrig.

Vi ser os i Stand til i vort Blad at kunne give en Oversigt over, i hvilket Aar Kvinderne modtog deres Ret til at afgive Stemme, hvad enten i beskedne smaa Raad eller ved Lovgivernes Side i Landenes Rigsdag, hvad enten alle Kvinder eller snævre Udvalg af disse. Vi haaber engang at kunne være i Stand til at give en Oversigt over, hvad Aar Kvinderne i de forskellige Lande fik Ejendomsret til den Løn, de selv fortjente. Vi veed, at i de Forenede Stater blev denne Ret tilkendt dem i 1860 og atter for en Tid frataget dem i 1862 (som gav Susan B. Anthony Impulsen til at kæmpe for, at Kvinden selv skulde blive Lovgiver ved Mandens Side); vi veed, at Frederik Baier skaffede de danske Kvinder den i 1880. Men at det Land, der slyngede Frihedstanken ud i Verden, og som malede Ordene: »Frihed, Lighed og Broderskab« paa Byen Paris's Mure endnu ikke har givet sine Kvinder denne Ret eller ialfald ikke før Maj 1907 har forhandlet derom med et Slags Resultat vil vistnok kun faa af os drømme om.

M. Goirands Lovforslag om gifte Kvinders Stilling til den Løn de tjener har slumret i Senatet lige siden 1896 og kunde for den Sags Skyld have fortsat sin Søvn i over hundrede Aar, saa liden Deltagelse man viste det.

Ret uformodet dukker dette Lovforslag op igen, nu fremført af M. Guiller og i omændret Skikkelse. Det har lige været Genstand for to Behandlinger i den høje Forsamling med gunstig Afstemning, nemlig 14. og 24. Maj 1907. Der forestaar det nu at slippe igennem Kammerets Ildprøve endnu engang og Ændringer kan bestandigt foretages. Senatets Kommission, der havde Tilbøjelighed til at trække tilbage med den ene Haand hvad det havde givet med den anden, vilde, at Hustruen ved en Ægteskabskontrakt skulde kunne give Afkald paa de indvundne Fordele nemlig paa Bestyrelsen og Nydelsen af sin Løn samt Ejendomsretten over den. Heldigvis har M. Faure bortfjernet denne Klausul. Thi den Ægtemand der skulde ville oprette en saadan Kontrakt med sin Hustru, skulde sikkert netop